גברת ג'ינג'ר הרעה

סיפר הונור אפפלטון

יצא לאור ב-1902

היה הייתה פעם ילדה קטנה, אבל באמת קטנה.
היא לא הייתה גבוהה יותר מאשר חמישה עשר
סנטימטר. קראו לה אן.

היא חיה ביחד עם חתולה צהובה, גדולה מאוד, שקראו לה הגברת ג'ינג'ר.

אן שיחקה עם עכברים, והייתה שמחה מאוד.

ושיחקה גם עם ציפורים.

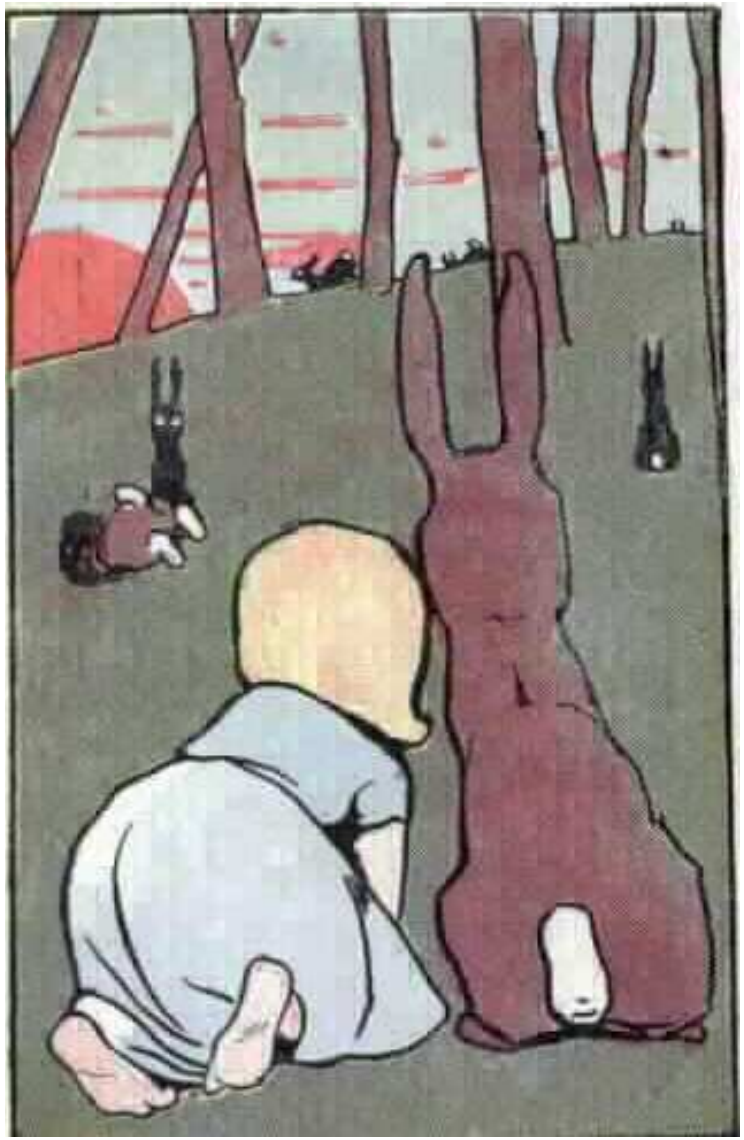

וגם עם ארנבות ועם פרפרים. הם לימדו אותה איך למצוא אגוזים וגרגירי יער וכל מיני דברים טעימים אחרים.

אבל כשאן הייתה כבר בת חמש,
אמרה לה הגברת ג'ינג'ר:
"יש לי עכשיו משפחה, חתלתולים
קטנים. את ילדה גדולה ואת צריכה
לעזור לי להאכיל אותם. תתפסי לי
עכברים וציפורים, כדי שלחתלתולים
שלי יהיה מה לאכול."

אן התחילה לבכות ואמרה לחתולה הגדולה:
"אני לא רוצה לתפוס את הציפורים היפות ואת העכברים הקטנים. הרי הרבה יותר טעים לאכול גרגירי יער ואגוזים."
אבל הגברת ג'ינג'ר כעסה מאוד ונהמה:
"לכי והביאי לי מיד כמה עכברים, ושימי לב שיהיו גדולים ושמנים!"

אן התיישבה ליד פתח מאורת
העכברים ובכתה, בכתה מאוד.
מהמאורה יצאו שני עכברים שניגשו
אליה ושאלו:
"מדוע את בוכה, אן הקטנה?"
"כי הגברת ג'ינג'ר אמרה שעלי
לתפוס אתכם ולהאכיל בכם את
החתלתולים שלה" התיפחה אן.

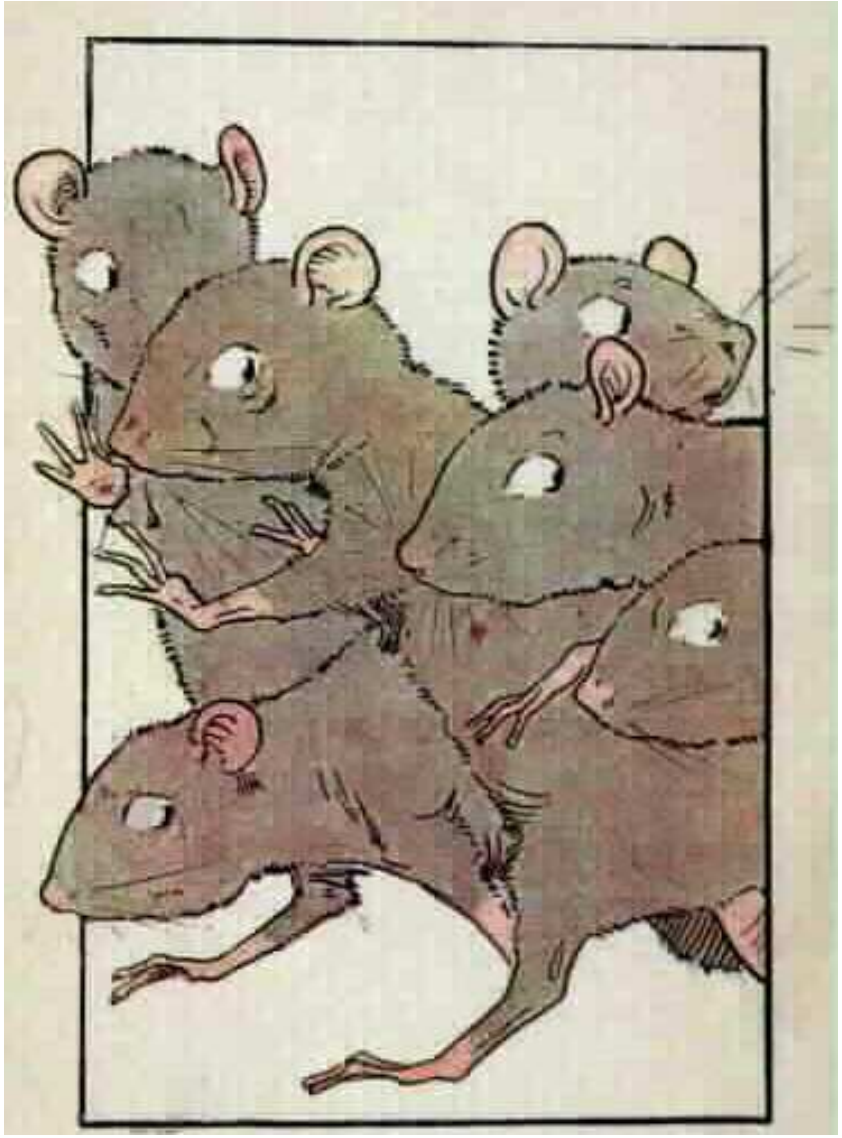

העכברים נבהלו מאוד וברחו
למאורה שלהם.
אן נשארה לבדה.

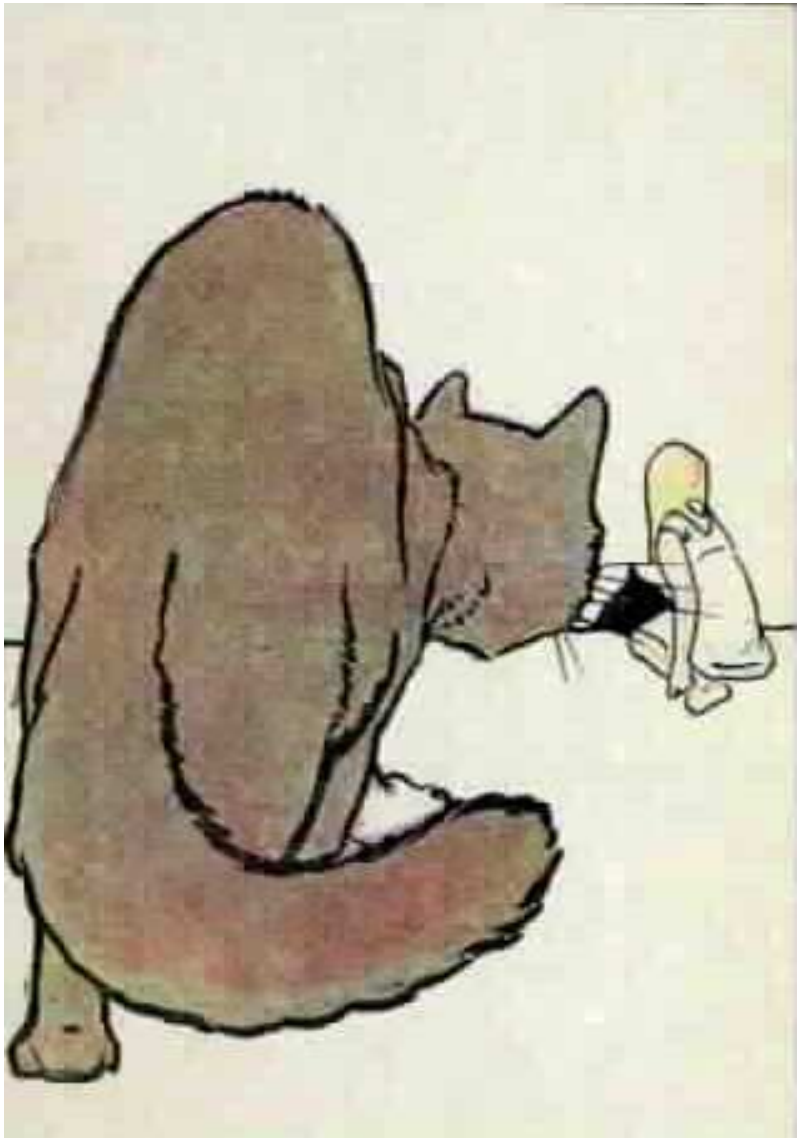

הגברת ג'ינג'ר באה ושאלה: "איפה העכברים שאמרתי לך לתפוס?"
"הם ברחו כולם למאורות שלהם"
ענתה אן "והם כבר לא יצאו יותר משם."

"אם לא הצלחת לתפוס עכברים, לכי
והביאי לי כמה ציפורים" אמרה
הגברת ג'ינג'ר "ושימי לב שיהיו
שמנות."

אן הלכה וטיפסה גבוה על עץ. שם ישבה על ענף ובכתה.

מיד הופיעו ידידותיה, הציפורים.
"למה את בוכה, אן הקטנה?" הם צייצו.
"כי הגברת ג'ינג'ר האכזרית אמרה לי לתפוס אתכן כדי להאכיל את החתלתולים שלה" בכתה אן.
נבהלו הציפורים ועפו כולם לעץ אחר, ואן שוב נותרה לבדה.

ושוב באה הגברת ג'ינג'ר ושאלה:
"איפה הציפורים שאמרתי לך
להביא? אני צריכה לבשל כבר את
הארוחה."
והילדה ענתה: "הן עפו כולן, ולא
יכולתי לתפוס אותם."

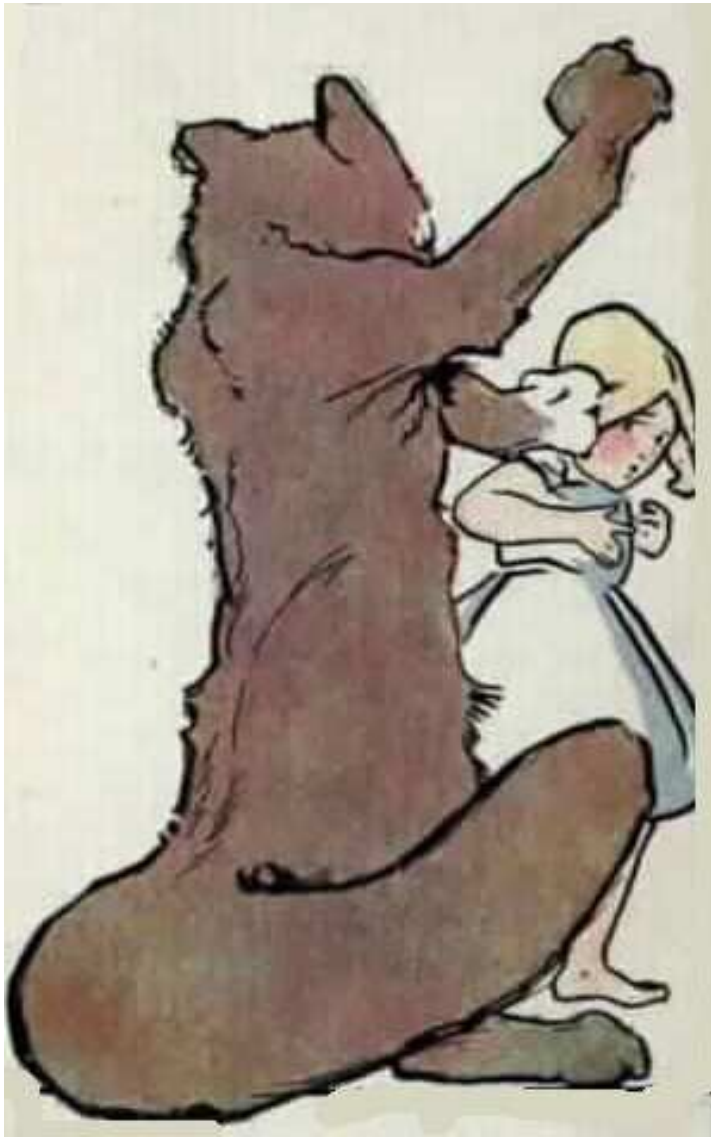

הגברת ג'ינג'ר כעסה מאוד. היא התנפלה על אן, שרטה אותה והרביצה לה מכות.

אן ברחה ממנה והסתתרה בין הפרחים. היא בכתה ובכתה שוב.

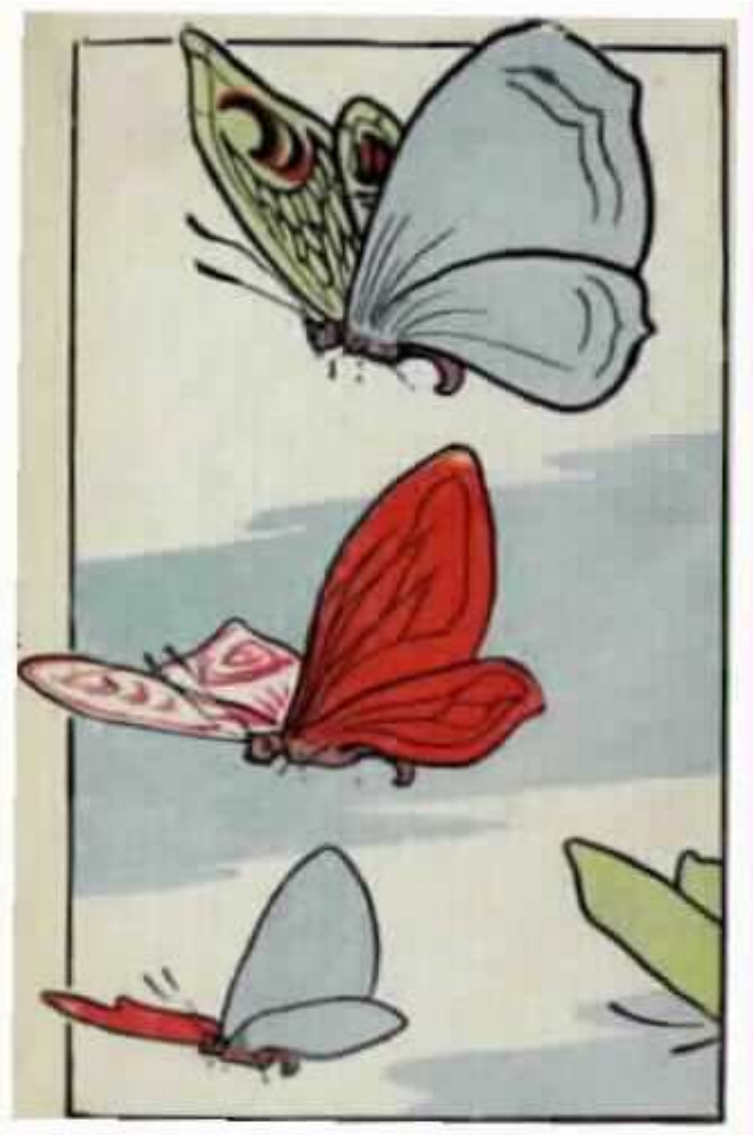

אבל אז הופיעו הפרפרים. הם התעופפו סביבה ושאלו מדוע היא בוכה, והיא סיפרה להם את סיפורה העצוב.
"בואי איתנו" אמרו הפרפרים "ואנו נראה לך דרך לארץ הפיות. שם לא תצטרכי לגרום רע לידידיך.
"תודה, תודה לכם" קראה אן בשמחה.

הפרפרים נתנו לה זוג כנפיים היפות ביותר שהיו להם, והן התאימו לה במדויק. ואז הם כולם עפו עד שהגיעו לים גדול.
"כאן אנו מוכרחים לעזוב אותך" אמרו הפרפרים "הכנפיים שלנו לא חזקות מספיק כדי לעבור מעל הים. את צריכה לשוט בסירה."
"אך איפה אמצא סירה?" שאלה אן.

"הנה באה אחת" ענו הפרפרים.
ובאמת על המים הופיעה סירה קטנה
עם עכבר קטן שניווט אותה.
"הפיות אמרו לי להביא אותך" אמר
העכבר כשהגיע לחוף "כי היית כל
כך נחמדה והזהרת אותנו בפני
הגברת ג'ינג'ר."

"הו, כמה נחמד שהן חשבו עלי"
קראה אן. היא נכנסה לסירה וביחד
הם הפליגו במהירות בים. הם שטו
ושטו עד שהגיעו לחוף השני.
"לא אוכל ללכת הלאה" אמר
העכבר.

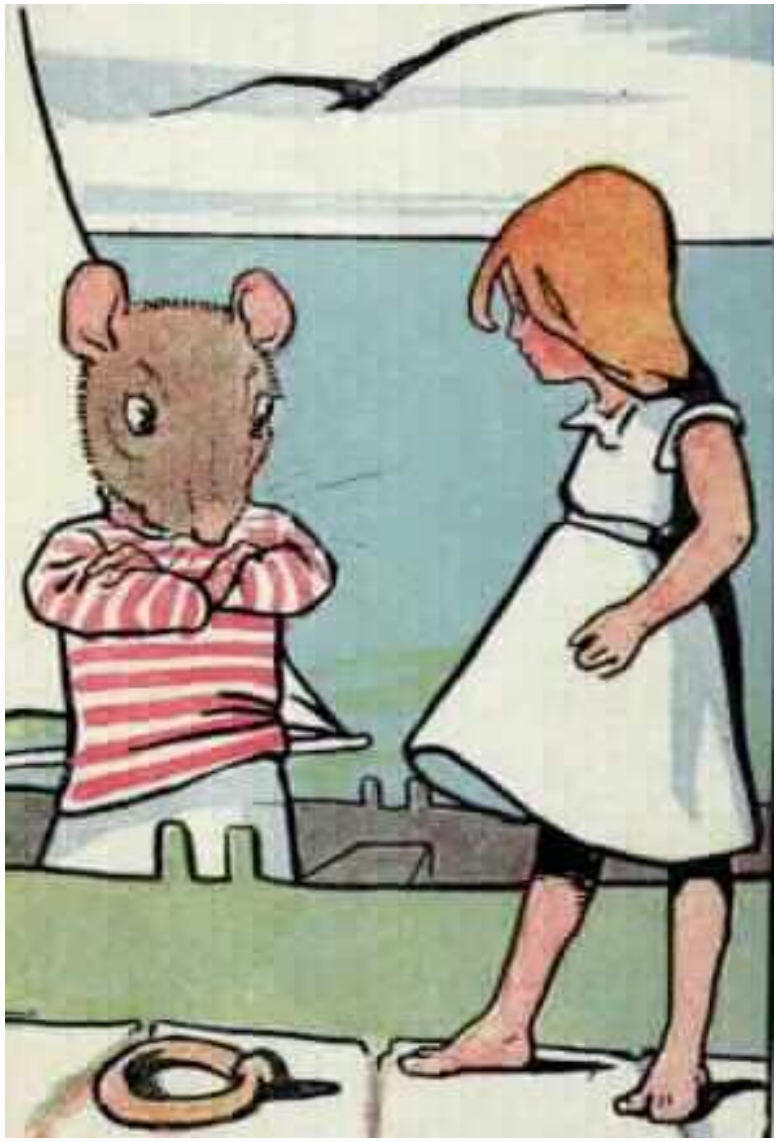

אן הודתה לו אבל שאלה: "ואיך אוכל להמשיך מכאן?"
"הנה ציפור" אמר העכבר כשהוא מפליג חזרה בים.

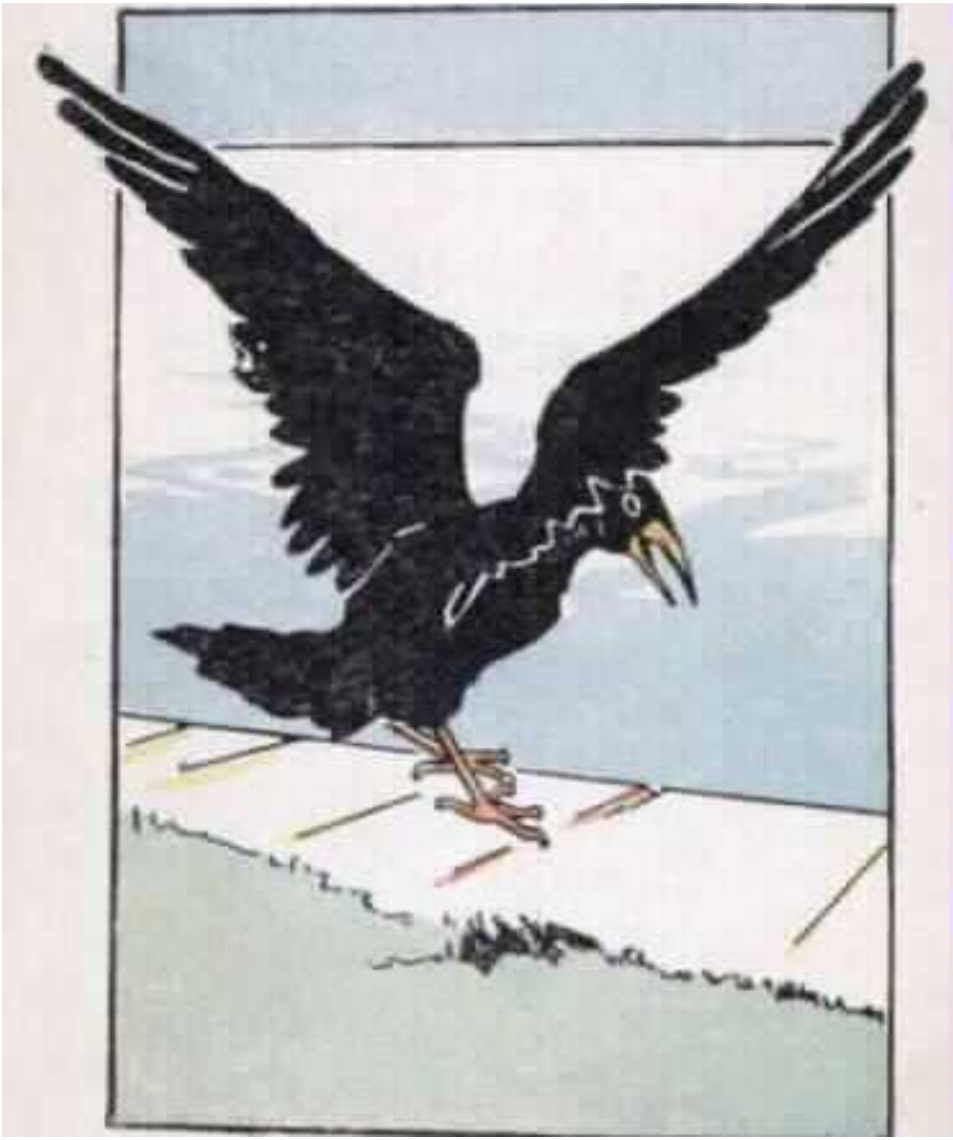

אן ראתה ציפור גדולה שהתקרבה אליה במעוף.
"הפיות אמרו לי להביא אותך" אמרה "כי היית נחמדה והזהרת אותנו מפני הגברת ג'ינג'ר. אחרת היא הייתה אוכלת אותנו. עלי על גבי ואני אביא אותך לארץ הפיות."
"תודה, תודה רבה" אמרה אן.

היא עלתה על גבה של הציפור והן עפו גבוה, עד שהגיעו לארץ הפיות.

ומאז אן חיה בארץ הפיות, כי הייתה כל כך נחמדה לעכברים ולציפורים ולפרפרים.

וזה סוף הסיפור.